

ปัญหา

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ปัญหาที่ใคร ปัญหาคืออะไร

โดย ศักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ

สำนักภาษา

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ปทความพิเศษของ สมศีล ฉานวงศ์ เรื่อง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ : จุดบอดในระบบการศึกษาไทย ตีพิมพ์ใน มติชน สุดสัปดาห์ ปีที่ 11 ฉบับที่ 531 อาทิตย์ที่ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2533 เสนอปัญหาเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย ที่น่าสนใจหลายประการ ประการหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งสำหรับผู้อยู่ในวงการ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ คือ “(การ) เร่งผลิตครูภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพมาตรฐานอย่างแท้จริง...” (หน้า 23)

ปัญหาเรื่องคุณภาพของครูภาษาอังกฤษ และของนักเรียนนักศึกษาไทยนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่ ส.ธรรมยศ (2509) และ ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2513) ได้กล่าวถึงปัญหานี้โดยมีสาระสำคัญว่า นักเรียนไทย ตลอดจนถึงประชากรไทยโดยทั่วไปมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ กล่าวคือ

“ กระทรวงศึกษาธิการทำงานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้ผลเสียมานานแล้วเด็กไทยจึงกลายเป็นประชากรไทยมีความรู้ภาษาอังกฤษ ๖ ๗ ๘ ๙ เกือบทั่วประเทศ...ถ้าวันใดมีอำนาจบัญชางานก็เห็นจะต้องรูดตอก หรือเลหลังทำป้ายใหม่และชุดหลุมฝังเสาใหม่กันทั้งหมด ”

ส.ธรรมยศ (2509 : 66)

“ เราทราบกันมานานแล้วว่าครูที่สอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประถมทั่วประเทศรู้ภาษาอังกฤษไม่พอที่จะสอนให้ถูกต้อง...แต่เราก็พอใจกันที่จะให้นักเรียนเรียนอย่างไม่ถูกต้อง เพราะเราคิดว่าในจำนวนหนึ่งแสนคนถ้ามีนักเรียนร้อยคนรู้ภาษาอังกฤษขึ้นมาได้อย่าง ๖ ๗ ๘ ๙ ก็ดีกว่าไม่มีนักเรียนที่รู้ภาษาอังกฤษเลย เรามีปรัชญา ๖ ๗ ๘ ๙ เราเชื่อในเรื่องความรู้ ๖ ๗ ๘ ๙ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ควรกระทำคือ พิจารณาว่าเราสอนภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์อันใด...ถ้าเราคิดว่าการมีความรู้ ๖ ๗ ๘ ๙ เป็นของดี เราก็ไม่จำเป็นต้องเดือดร้อนในเรื่องใดทั้งสิ้น เพราะเรารู้ความจริงเช่นนี้มานานแล้ว ”

ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2513 : 19-20)

อย่างไรก็ตาม การมีความรู้น้อยนี้ ดูเหมือนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นไม่แต่เฉพาะวิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น วิชาทางด้านมนุษยศาสตร์อื่นๆ ก็ประสบปัญหาด้านคุณภาพที่ลดลงเช่นกัน ปรีชา ช่างขวัญยืน (2529) กล่าวไว้ในบทความชื่อ “ มนุษยศาสตร์กับการพัฒนาประเทศ ” มีความตอนหนึ่งว่า “ ...แต่นับวันการเรียนการสอนวิชามนุษยศาสตร์ของเราจะอ่อนลงทุกที วิธีพัฒนาก็ทำกันแต่โดยการขอยยาลงจนเป็นร้อยๆ วิชา แต่ว่าหาได้รู้อะไรสักสิ่งที่ไม่นิสิตนักศึกษาเกือบจะไม่ต้องอ่านหนังสือก็สอบได้เกรดเอกันเป็นแถวๆ ... ” (หน้า 154)

เมื่อกลับไปพิจารณาถึงประเด็นปัญหาที่ว่า คุณภาพของครูภาษาอังกฤษส่วนหนึ่งไม่มีมาตรฐานอย่างแท้จริงนั้น พิจารณาได้ว่าควรมีสาเหตุดังนี้

1. ปัญหาตัวบุคคล

ผู้เขียนเข้าใจว่านิสิต หรือนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกอังกฤษ ในคณะครุศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์นั้น ส่วนใหญ่คงมิได้มุ่งหวังจะไปประกอบอาชีพเป็นครูภาษาอังกฤษในโรงเรียน แต่ที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษก็เพราะว่าเห็นว่าเป็นวิชาเอกที่จะเปิดโอกาสในการหางานทำได้มากกว่าวิชาเอกอื่นๆ ซึ่งก็เป็นความจริงอยู่พอสมควร เมื่อนิสิต หรือนักศึกษาส่วนใหญ่นี้ “ ...มองภาษาอังกฤษด้วยความ “ หลง ” อยากได้เหมือนอยากได้ของมีค่ามาประดับ...” ” (กัญญา สีนธวานนท์ และคณะ, หน้า 97) แต่ไม่พร้อมที่จะลงทุนลงแรง การคาดหวังว่าจะให้บุคคลเหล่านี้มีความรู้ภาษาอังกฤษดีจริง ๆ นั้น ก็คงเป็นเพียงความหวังที่เป็นดังความฝันที่ไม่อาจเป็นจริงได้ กล่าวได้ว่าปัญหาตัวบุคคล ในส่วนของผู้เรียนนั้นคือ ไม่มีแรงจูงใจมากพอที่จะศึกษาภาษาอังกฤษให้ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

2. ธรรมชาติกำหนด

นอกจากปัญหาการขาดแรงจูงใจในระดับหนึ่งดังกล่าว สิ่งที่ทำให้ผู้ที่ศึกษาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก ส่วนหนึ่งไม่เก่งภาษามากพอ นั้นเป็นเพราะ “ First, it is always the case that some individuals are more successful than others in mastering the language, even though the language experience has in all cases ostensibly identical. Second, for a particular individual, some aspects of language learning are mastered more easily than others. ” (Bialystok, 1978, p. 69) เมื่อเราทราบว่ามันเป็นธรรมชาติที่ไม่ใช่ทุกคนที่เรียน วิชาเอกภาษาอังกฤษจะเก่งภาษาได้ในระดับเท่า ๆ กัน ความจริงนี้ก็คงเป็นความจริงที่พบได้ในบรรดากิจกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์ทำ คนที่เรียนดนตรีเรียนจากครูคนเดียวกัน เวลาเดียวกัน ก็ไม่จำเป็นต้องเล่นดนตรีได้อย่างมีประสิทธิภาพ เท่ากันฉันใด คนเรียนภาษาอังกฤษจากครูคนเดียวกัน ในเวลาเดียวกันก็มีแนวโน้มที่จะมีความรู้ภาษาอังกฤษไม่เท่ากันฉันนั้น

3. วิธีการ

แม้ว่าทุกคนมีความแตกต่างกันในด้านความสามารถที่จะเรียนภาษาอันเป็นเรื่องธรรมชาติ ก็มีได้หมายความว่าเราไม่ต้องทำอะไรเลยเกี่ยวกับการเรียนการสอน ด้วยเหตุนี้การที่มีผู้รู้คิดค้นวิธีการสอนภาษาแบบต่าง ๆ นานาขึ้นมา นั้น เป็นเพราะเรามีความจำเป็นที่ต้องสอนคนที่มีความแตกต่างกันในความสามารถซึ่งทำให้ผู้สอนต้อง กำหนดขั้นตอนการสอน ว่าควรจะสอนเนื้อหาอะไรก่อนหลัง โดยคำนึงถึงระดับความรู้ของผู้เรียน วัย จุดประสงค์ของการเรียน เวลาของการเรียนและสิ่งที่จะตัดสินใจว่าจะสอนเนื้อหาอะไรก่อนหลังนั้น ส่วนหนึ่งมาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์เช่น ทฤษฎีว่าด้วยเรื่อง markedness

ทฤษฎี markedness หมายถึง ลักษณะทางภาษาของภาษาที่สองที่ผู้เรียนมองว่ามีความเป็น “irregular, infrequent, and semantically opaque. ” (McLaughlin, 1988, p. 79) เช่นจากตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

1. Rebecca gave a book to him.
(Subject + give + direct object + to + indirect object)
2. Rebecca gave him a book.
(Subject + give + indirect object + direct object)

ประโยคที่ 1 มีความเป็น markedness น้อยกว่า ประโยคที่ 2 สำหรับนักเรียนไทย เพราะในภาษาไทยเราสามารถใช้อย่างประโยคภาษาไทยที่มีโครงสร้างตำแหน่งคำเหมือนประโยคที่ 1 ได้ แต่ไม่มีโครงสร้างภาษาไทยที่ถูกต้องสำหรับประโยคที่ 2 หรือจากตัวอย่างต่อไปนี้

3. He kicked the ball.
4. He kicked the bucket.

ประโยคที่ 4 จะมีความเป็น markedness มากกว่า ประโยค 3 เพราะความหมายหนึ่งของประโยคที่ 4 คือ เขา

ตายแล้ว นอกเหนือไปจากความหมายตรงตัวว่าเขาเตะกระป๋อง ด้วยเหตุนี้ผู้รู้ทางการสอนภาษาอังกฤษจึงสนับสนุนให้มีการสอนคำศัพท์ หรือสำนวน โดยที่ศัพท์และสำนวนนั้นต้องอยู่ในบริบทใดบริบทหนึ่งที่เหมาะสม

นอกเหนือจากอาศัยทฤษฎีภาษาศาสตร์บางส่วนเป็นตัวกำหนดว่าจะสอนอะไรก่อนหลัง และจะสอนอย่างไรแล้ว ทฤษฎีทางจิตวิทยา ทางการเรียนก็ได้รับนำมาใช้กันอยู่ตลอดมา

ในขณะที่มีทฤษฎีเกิดขึ้นมามากเกี่ยวกับวิธีการสอนแต่ละทฤษฎีที่ดั่งขึ้นมาผู้ตั้งทฤษฎีก็พยายามที่จะดึงทฤษฎีของตนให้ดั่ง เพื่อให้แตกต่างกับทฤษฎีอื่น ๆ มิฉะนั้นทฤษฎีของตนอาจจะไปไม่รอด วิธีการสอนที่เป็นผลตามมาจากทฤษฎีที่ต่าง ๆ กันนั้นก็ย่อมหลากหลายไปด้วย ในขณะที่ผู้ลงมือสอนจริงยังไม่ยุติกันว่าวิธีการสอนแบบไหนดีที่สุดสรุปที่ผู้เขียนสนับสนุนและยึดถือตลอดมาก็คือ ไม่มีวิธีการสอนแบบไหนดีที่สุด เพราะมีองค์ประกอบอื่น ๆ อีกมากที่เป็นตัวกำหนด ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการเรียนการสอนภาษา ดังที่ Spolsky (1988) กล่าวไว้ว่า “...any theory of second language learning that seems to lead to a single method is wrong. If one looks at the complexity of the circumstances under which second languages are learned, or fail to be learned, one immediately sees that a theory must not just be equally complex but must also be able to account for the successes and failures of the many different methods that have been and are used throughout the language teaching world.” (p. 378). และจากข้อความที่ว่า “Language learning results, ... , from the interaction and integration of a large number of factors and not from any single factor.” (p. 380).

จากข้อความดังกล่าวนี้ สิ่งที่เห็นได้ชัดเจน คือ การสอนภาษานั้นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ มากมาย อาทิ ผู้เรียน ผู้สอน หลักสูตร วัย ความสนใจ จุดมุ่งหมายของการเรียน ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่ยังไม่มีข้อสรุปที่ยุติ อันจะนำไปสู่การคิดค้นวิธีการสอนที่มีข้อดีดิดงน้อยที่สุด

4. ปัญหาจากระบบ

ปัญหา 3 ประการที่กล่าวมาตอนต้นนั้นถึงแก่ได้หมดก็ไม่สามารถทำให้การพัฒนาคุณภาพของครูภาษาอังกฤษดีขึ้นมาได้ เพราะผู้ที่สอบเข้ามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่นิยมเลือกคณะทางการศึกษาเป็นอันดับท้าย ๆ หรือผู้ที่เลือกคณะทางการศึกษาเป็นอันดับต้น ๆ คงมีเพียงไม่เกิน 10% เท่านั้นที่เลือกเพราะอยากเป็นครูจริง ๆ จึงเกิดปรากฏการณ์หนึ่งว่า นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาก็มักจะไปเรียนทางสายมนุษยศาสตร์ หรือสายวิชาชีพที่ต้องอาศัยพื้นฐานทางภาษาดีพอสมควร เช่น นิเทศศาสตร์ วารสารศาสตร์ เป็นต้น

เมื่อมองปัญหานี้ดี ๆ จะเห็นว่า เป็นปัญหาที่โยงเข้ากับปัญหาการขาดแรงจูงใจของผู้เรียนได้ด้วยดี กล่าวคือเมื่อไหน ๆ ก็สอบติดอันดับท้าย ๆ ที่เลือกไว้แล้ว ก็เลือกวิชาเอกภาษาอังกฤษ เพราะอย่างน้อยก็จะใช้เป็นเครื่องมือหางานทำได้ สะดวกกว่าเรียนวิชาเอกอื่น ๆ แต่เมื่อเรียนเป็นวิชาเอกแล้วก็ไม่อยากที่จะทุ่มเทฝึกฝนทักษะภาษาให้ดีขึ้น ซึ่งจริง ๆ แล้วผู้เขียนเชื่ออย่างยิ่งว่า ภายในเวลา 4 ปีนั้น คน ๆ หนึ่งจะสามารถพัฒนาการใช้ภาษาของตนให้ดีขึ้นได้ ถ้าตั้งใจจริง

สรุป

เมื่อพิจารณาข้อเสนอของ สมศีล ฌาวิงคะ ที่ให้เร่งผลิตครูภาษาอังกฤษที่มีมาตรฐานอย่างแท้จริงนั้น จำเป็นต้องอาศัยหลักเกณฑ์บางประการ เช่น

1. คณะครุศาสตร์ หรือศึกษาศาสตร์ ที่ผลิตครูภาษาอังกฤษ ต้องกำหนดให้ผู้ที่จะสำเร็จการศึกษา เป็นบัณฑิตทางการสอนภาษาอังกฤษ สอบภาษาอังกฤษโดยใช้ข้อสอบที่วัดการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป อาทิเช่น TOEFL หรือข้อสอบอื่น ๆ ในลักษณะที่คล้าย ๆ กัน ซึ่งจะกำหนดว่าผู้สอบต้องได้คะแนนขั้นต่ำเท่าไรถึงจะจบ เป็นบัณฑิตทางการสอนภาษาอังกฤษได้

2. เนื่องจากอัตราค่าตอบแทนของการเป็นครูที่ดั้นด้นค่อนข้างต่ำ จนถึงกับมีผู้กล่าวว่าเดี๋ยวนี้มีค่ากล่าว ทำนองติดตลกกันในหมู่สาว ๆ ต่างจังหวัดว่า “มีผู้เป็นครูขายหมูดีกว่า” (เพราะอาชีพขายหมูนั้นผู้ขายจะมีรายได้ ที่งามกว่าการเป็นครู) ดังนั้นคงต้องมีวิธีการที่จะดึงคนเก่ง ๆ ที่จะมาเป็นครู แล้วได้ผลตอบแทนในรูปเงินเดือน หรือสวัสดิการที่น่าจะเหมาะสมกว่าที่เป็นอยู่

3. หลักสูตรที่ใช้ผลิตครูภาษาอังกฤษนั้น ก็ควรที่จะเน้นเนื้อหาให้มากเท่า ๆ กับวิธีการสอน อันที่จริงนั้น วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่เป็นที่นิยมกันอยู่นี้ ก็ให้ความสำคัญของไวยากรณ์ที่หมายถึง การรู้กฎเกณฑ์ คำ คัพท์ การออกเสียง การสะกดตัว ของภาษาอังกฤษด้วยกัน ผู้เขียนมองว่า การมีความรู้ไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษดั้น เปรียบเสมือนการมีโครงสร้างที่ดีที่จะเป็นพื้นฐานอันแข็งแกร่งที่จะใช้สำหรับต่อยอดของมิติอื่น ๆ ของ การใช้ภาษาอย่างเหมาะสม และมีประสิทธิภาพอันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของวิธีการสอนภาษาที่เน้นการใช้ภาษา เพื่อการสื่อสาร ในประเด็นนี้ Wilga Rivers (1991) กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า

“ Well, in Canada, for example, many specialists have been saying that we don't need to teach grammar. But grammar is there. It is the framework within which the language is operating. It is like saying that you can have a chicken walking around without bones. When you say you don't teach grammar, you don't stand there and give didactic explanations of grammatical rules. But teaching grammar doesn't have to be like this. ” (p. 3)

ในส่วนการเน้นวิธีการสอนนั้น ผู้เขียนเชื่อว่าไม่ว่าจะสอนภาษาด้วยวิธีไหน หัวใจสำคัญของการสอน ด้วยวิธีการนั้น ๆ คือ การสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียน ว่าเขาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้ในระดับหนึ่ง เหตุที่เราต้องสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนเพราะ “ ในการเรียนภาษา มนุษย์จะมีสิ่งที่เรียกว่า “ language ego ” ซึ่งหมายถึงธรรมชาติของการเรียนภาษาที่สองซึ่งเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล ผู้เรียนจะไม่สามารถสื่อสารอย่างมีความหมายได้ถ้ามีเกราะมาบังระหว่างผู้เรียนและคนรอบ ๆ ข้าง... ” (ดุษฎี จุลาสัย และคณะ, 2531, 22) ฉะนั้น วิธีการสอนที่เน้นการใช้สถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลองที่ผู้เรียนจะมีส่วนร่วมทำงานร่วมกัน ช่วยเหลือกัน นั้น ถือว่าเป็นวิธีการสอนที่จะสามารถลดเกราะกำบังดังกล่าวของผู้เรียนได้

อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้สอนและผู้เรียนต้องตระหนักว่า ระดับของการประสบความสำเร็จนั้น ย่อมแตกต่างกัน สำหรับผู้เรียนแต่ละคน ในแง่นี้หลักสูตรการผลิตครูภาษาอังกฤษควรจะมีความยืดหยุ่น ที่จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียน เก่งภาษา มาก ๆ (ถ้ามี) ที่แม้จะมีอยู่น้อย ได้ไปไกลถึงที่สุด และในขณะเดียวกัน หลักสูตร ๆ ก็ต้องมาพิจารณาว่า เนื้อหารายวิชาต่าง ๆ เช่น ภาษาศาสตร์ การสอน วัฒนธรรม และวรรณคดีนั้น มีความจำเป็นเร่งด่วนแค่ไหน รายวิชาที่อาจจะมี ความจำเป็นเร่งด่วนน้อย แต่ต้องอาศัยพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่ดีจึงจะเรียนได้ผลดี ก็ไม่ควร กำหนดให้เป็นวิชาบังคับ แต่ให้เป็นวิชาเลือก เช่น รายวิชาวรรณคดี ซึ่งกัญจนา สีนธวานนท์และคณะ (2523) ให้แง่คิดที่น่าสนใจว่า “ ก.วรรณคดี ควรเปิดเป็นโปรแกรมให้เลือกในหลักสูตรปริญญาตรีภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ที่ สนใจจะศึกษาด้านนี้ ไม่ควรเป็นสิ่งที่บังคับในหลักสูตรให้ทุกคนที่เรียนภาษาต้องเรียน ” (หน้า 200)

4. ประเด็นสุดท้ายที่จะกล่าวถึงนี้ เกี่ยวข้องกับครูของครูภาษาอังกฤษหรือของผู้ที่จะไปเป็นครูภาษาอังกฤษ ปัจจุบันนี้ครูของครูนั้นมีทั้งที่มีคุณภาพดีมากและด้อยลงมาตามลำดับ อันเป็นธรรมดาของทุกวิชาชีพ ที่จะต้องมีคน ที่มีฝีมือระดับต่าง ๆ กัน แต่สิ่งหนึ่งที่น่าจะปรับปรุงให้ดีขึ้นได้ คือ ครูที่มีความยึดมั่นในตนเองก็อาจจะจำเป็นต้องลด ความยึดมั่นถือมั่นในตนเองบ้างในบางโอกาส เพื่อที่จะทำให้งานการสอนภาษาอังกฤษเจริญรุดหน้า ประสบผล สำเร็จสมดังความมุ่งหมายของครูแต่ละคน

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย จะเป็นจุดบอดหรือไม่เป็นจุดบอดนั้น ผู้เขียนตอบว่า มีทั้ง ส่วนที่เป็นจุดบอด และส่วนที่ไม่เป็นจุดบอด การคาดหวังว่าจะให้ทุกคนเก่งภาษาอังกฤษในระดับเท่า ๆ กันนั้น เป็นเพียงความจริงที่แต่เฉพาะในความฝันเท่านั้น การไม่พยายามปรับปรุงงานการสอนภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นนั้น จัดเป็นความจริงที่แสนจะขมขื่น เช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

- กัญจนา สีนवानนท์, และคณะ. 2523. ภาษาอังกฤษระดับมหาวิทยาลัยกับความต้องการของสังคมปัจจุบัน. "
- ตุษฎี จุลาสัย, และคณะ. 2531. "ขั้นตอนทางจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. "
- ม.ล.บุญเหลือ เทพสุวรรณ. 2513. "จะสอนภาษาอังกฤษชั้นไหน". รวบรวมบทความเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษ. 17 - 20
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. 2529. "มนุษยศาสตร์กับการพัฒนาประเทศ". วารสารอักษรศาสตร์. 18. 1.
- ส.ธรรมยศ. 2509. "การศึกษาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย". คุณหญิง 62 - 66.
- สมศรี วัฒนวงศ์. 2533. "การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ : จุดบอดในระบบการศึกษาไทย". มติชนสุดสัปดาห์. 11, 531 : 22 - 23.
- Bialystok, Ellen. 1979. " A Theoretical Model of Second Language Learning. " Language Learning. 28 : 69 - 84.
- McLaughlin, Berry. 1988. " Interlanguage Theory. " Theories of Second Language Learning. London : Edward Arnold.
- Spolaky, Bernard. 1988. " Bridging the gap : A General Theory of Second Language Learning. " TESOL Quarterly. 22, 3 : 378.
- Wilga, Rivers. 1991. " Reflections on Language Learning and Teaching : An Interview with Wilga Rivers. " English Teaching Forum. 2 - 5.